

JEF NEVE – THAT OLD FEELING

6 mei 2023

Sint Denijs –Sint-Dionysius Sint Genesiuskerk – org. Wilde Westen

Wanneer krijgt men een kerk nog afgeladen vol. Bij communiefeesten en bij de organisatie van een optreden.

Jef Neve liet de kerk van Sint-Denijs (Zwevegem) vollopen ... en weer leeglopen.¹

Het opzet van het concert was eenvoudig. Jef Neve bracht begin dit jaar een nieuw album uit *That Old Feeling*. Daarop staan negen nummers, bekende en minder bekende maar allemaal herwerkt door Jef Neve en gebracht door mooie stemmen. Het concert laat alle nummers horen en een toemaatje.

Jef Neve kwam als eerste op. Gekleed in een driedelig pak, blauw-grijs met lichte carreaux en een wit gesteven hemd kwam hij als uit een doosje.

Zichtbaar gelukkig met de opkomst kondigde hij het eerste nummer aan: *Merlot*, een eigen compositie waarmee het album eindigt.

Na *Merlot* nam heel de band het podium in. De ritmesectie met Nathan Wouters op contrabas en Jens Bouterie op drums en de blaassectie met Pieter Kindt op trombone, Nicolas Kummert op saxofoon en Teus Nobel op trompet.

Jef Neve stelde zanger Sam Merrick (UK) voor en die bracht vervolgens *That Old Feeling* (Sammy Fain 1937) en *Something so right* (Paul Simon 1973). Sam Merrick heeft een mooie warme stem. In het nummer van Paul Simon kwam die volledig tot zijn recht, niet overstemt door de band. Met de ogen gesloten kon men geloven dat Paul Simon zelf Sint-Denijs gevonden had.

Voor de volgende nummers werd Sam Merrick opgevolgd door Robin McKelle (US), en hoe. Ik schrijf het maar meteen neer, voor mij was zij de ster van de avond.

Echt tussen al de hierboven genoemde eersteklas muzikanten schitterde zij het meest. Met haar eerste nummer *Piece Of Clay* (Marvin Gaye 1996) bracht zij het publiek op haar hand. Volgde *Here's To Life* (Artie Butler) enkel begeleid door Jef Neve aan de piano. Dit nummer is de signatuursong van de Shirley Horn maar hoe Robin McKelle *Here's To Life* bracht moet niet onderdoen voor deze grote jazz-zangeres. Prachtig gezongen en heel mooi begeleid.

¹ Geleend uit *Je Vieux de l'Amour* van Raymond van het Groenewoud

Jef Neve kondigde het volgend nummer aan als gedurfd. *Here Comes the Rain Again* (Annie Lennox 1983) van Eurythmics herwerken is inderdaad gewaagd. Ik vond het niet zo goed geslaagd. Sam Merrick zong het nogal vlak en ook de jazzy interpretatie kon mij niet bekoren.

Gelukkig volgden er twee jazzstandards *The Nearness Of You* (Hoagy Carmichael 1938) en *Cheek to Cheek* (Irving Berlin 1934) met Robin McKelle. Vooral in Berlins nummer was er ruimte voor diverse solo's.

Bovendien was het publiek ondertussen dermate opgewarmd dat het tussendoor durfde applaudiseren. Niet dat het aan applaus had ontbroken maar tot dusver durfde men dat blijkbaar niet na een solo.

Na het swingende *Cheek to Cheek* volgde een ingetogen moment. De bezieling waarmee Sam Merrick *The Blower's Daughter* (Damien Rice 2001) zong ... amai. Dit ging hem veel beter af, hier zat hij werkelijk in de song.

Daarmee was het nieuw album volledig gespeeld maar was het concert nog niet ten einde. Jef Neve schreef ooit een nummer, wachtend op de luchthaven in Casablanca. Het kreeg de onmogelijke titel *Nothing But A Casablanca Turtle Slide-Show Dinner*. Jef Neve en zijn band gingen daarin all the way. Jef voorop en iedereen moest volgen en dat deden ze ook. Nog niets geschreven over die blaassectie. Die was ongelooflijk goed maar wat Nicolas Kummert gedurende dit nummer uit zijn sax haalde was chapeau.

En Jef Neve zelf? Goede wijn behoeft geen krans. Zijn pianospel is gewoon subliem. Zijn handen glijden als twee krabben² op de vlucht over de toetsen alsof het niets is. Maar wat heel bijzonder was, tijdens het concert "overvleugelde" zijn pianospel het geheel niet. Een virtuoos als Neve kan iedereen overstemmen maar dit was niet het geval, en zo was het goed, eh schitterend. De zang zeker en de blaassectie bleven meer dan overeind en de ritmesectie ondersteunde de band uitstekend.

De avond eindigde met de reprise. Heel de band stond op het podium voor *All of me* (Gerald Marks and Seymour Simons 1931) de klassieker in duet gezongen door Robin en Sam.

Als laatste nummer speelde Jef Neve nog een eigen compositie *It's Gone*. Daarmee eindigde een heel mooie avond.

Een minpunt voor de organisatie: Ik weet dat in een kerk de mogelijkheden voor het opstellen van alle benodigdheden niet onbepaald is. Maar twee enorme luidsprekers op een standaard opstellen naast de kerkpilaren? Waarom niet voor de pilaren waar ze het zicht niet belemmeren. Ik heb de blaassectie wel gehoord maar jammerlijk nauwelijks gezien.

² Krabben lopen ook zijwaarts.